

»De ser saa forskrækket ud, Professor Bendix. Jeg har da ikke paa min Samvittighed, at De kommer for sent til et Stævnemøde? Sæt Dem ned! Jeg skal ikke opholde Dem længe. — Som De maaske husker, er det nu snart to Aar, siden vi havde vor sidste, indgaaende Samtale om min Sygdom. Jeg spurgte Dem, om De troede, at en Operation kunde hæve Ondet eller dog hjælpe varigt paa det. De gjorde mig bekendt med deres statistiske Materiale og fraaadede Forsøget paa Grund af min Alder. Jeg er ikke bleven yngre siden dengang. Alligevel spørger jeg Dem, Professor Bendix: vil De operere mig, naar jeg fritager Dem for ethvert Ansvar? Jeg kan ikke blive ved at arbejde med denne evige Trusel hængende over Hovedet paa mig. I de sidste fire Maaneder har jeg tilbragt 27 Dage i min Seng. Og den kommende Tid vil stille Krav til mig, der fordrer tolv Mands Styrke. Et halvt Aarhundredes politiske Arbejde er ødelagt og skal gøres om af mig — af mig alene! Naar jeg er borte, er Folket værgeløst. Tro ikke paa Flosklen om en Folkevilje. Et Folk er altid sorgløst som et Barn. Bliver der ikke leget med det, synker det tilbage i sin Natursøvn — og vaagner op i Lænker.«

Mens han talte, var han staaet op fra Stolen. Med Støtte af Stokken gik han frem og tilbage paa et